

K-H-MJ-2015-288. bírósági határozat

a Kúria határozata munkajogi ügyben

Kúria Mfv.I.10.296/2014/11.

A Kúria a dr. Fejes Ferenc ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Poljecskó-Musa Magdolna jogtanácsos által képviselt I. r. és a dr. Kovács Zoltán jogtanácsos által képviselt II. r. alperesek ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének megállapítása és jogkövetkezmenyei iránt a Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 3.M.217/2013. szám alatt megindított és másodfokon a Balassagyarmati Törvényszék 15.Mf.20.020/2014/6. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2015. június 10. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

ítéletet:

A Kúria a Balassagyarmati Törvényszék 15.Mf.20.020/2014/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek fejenként - tizenöt nap alatt - 20.000 (húszezer) - 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Indokolás

A felperes 2012. június 1-jétől állt határozatlan idejű munkaviszonyban a II. r. alperes alkalmazásában üdülővezető munkakörben. Munkavégzésének helye a b.B.V.-ban volt.

2013. március 13-án a II. r. alperes átadóként, az I. r. alperes átvevőként megállapodást kötött a b. B.V. működésével kapcsolatban a vendéglátás teljes körű feladatai átadásáról, átvételéről. A megállapodás rögzítette, hogy a feladatátadásra tekintettel az 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 36. § (1) bekezdése alapján az átadó munkáltató 2013. április 1-jei hatállyal átadja, az átvevő munkáltató átveszi a megállapodás mellékletében felsorolt munkavállalókat. A munkavállalók vonatkozásában az Mt. VI. fejezetében szabályozott munkáltató személyében bekövetkező változás valósul meg, amelynél fogva az átadásra kerülő munkavállalók munkaviszonyából származó jogok és kötelezettségek 2013. április 1-jétől az átadó munkáltatótól az átvevő munkáltatóra szállnak át. A megállapodás rögzítette, hogy az átadó és az átvevő munkáltató alapító okiratuk alapján az Mt. hatálya alá tartozó gazdálkodó szervezetnek minősülnek, továbbá azt, hogy a jelen megállapodás megkötéséhez szükséges felhatalmazásokkal rendelkeznek.

A megállapodás mellékletében 21.szerepelt a felperes neve, munkaköre és a munkavégzésének helye.

Az I. r. alperes 2013. április 1-jén tájékoztatta a munkavállalókat, így a felperest is arról, hogy a 8/2013. (I. 25.) HM utasítás alapján a bujáki B.V. használatba adásának jogát 2013. március 31-ei hatállyal visszaveszi a honvédelemért felelős miniszter a II. r. alperestől. Ezzel egyidejűleg az I. r. alperes 2013. április 1-jei hatállyal átveszi a feladatokat, a munkavállalókat (így a felperest)

ettől az időponttól kezdve továbbfoglalkoztatja az Mt. VI. fejezetében foglaltak szerinti munkáltatói átszállással, az eredeti munkaszerződése szerinti változatlan munkafeltételekkel. A felmondási idő és a végkielégítés szempontjából számított munkaviszony folyamatosnak tekintendő.

2013. május 27-én az I. r. alperes részéről a munkáltatói jogkör gyakorlója tájékoztatta a felperest, hogy a b. létesítmény tevékenységi körének változása miatt (mivel 2013. március 1-jétől mindenki számára látogatható üdülőből a hivatásos és szerződéses katonáknak fenntartott kiképzési, oktatási és regeneráló központtá alakult) a központvezető munkakört katonai beosztássá minősítette, ezért azt a felperes nem tudja betölteni. Erre tekintettel kezdeményezte az Mt. 58. §-a alapján a munkaszerződés módosítását. Az üdülővezető munkakörét felszolgáló munkakörre, 355.000 forint alpbérért 167.000 forintra módosította, és a munkavégzés helyét is megváltoztatta. A felperes a felajánlott munkakört nem fogadta el.

A 2013. május 27-én kelt felmondással az I. r. alperes a 2013. április 1-jétől fennálló határozatlan idejű munkaviszonyt az Mt. 64. § (1) bekezdés b) pontja, 66. § (2) bekezdése alapján 2013. május 28-án kezdődő 30 nap felmondási idővel 2013. június 26-ával megszüntette, 2013. június 12-ével mentesítve a felperest a munkavégzési kötelezettség alól. Az indoklás szerint a munkáltató működésével összefüggésben (a b. létesítmény tevékenységi körének változása és a központvezetői munkakör katonai beosztássá minősítése miatt) a felperes a központvezetői munkakört betölteni nem tudja, részére képességének, végzettségének megfelelő másik munkakör felajánlására nem volt lehetőség, illetve a felajánlott munkakört a felperes elutasította.

A felperes pontosított kereseti kérelme szerint az alperesek megállapodása folytán olyan munkáltatóhoz kerültek átadásra a munkavállalók, amely nem tartozik az Mt. hatálya alá. Az 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) hatálya alá tartozó költségvetési szerveknél az Mt. hatálya alá tartozó munkavállalók alkalmazására nem kerülhet sor. Az I. r. alperes alapító okirata szerint a Magyar Honvédség hadrendjébe tartozó költségvetési szerv. A II. r. alperes tekintetében a megállapodás munkajogi átszállásra vonatkozó pontjai semmiesek elsősorban az Mt. 27. §-a, másodsorban az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) semmisségre vonatkozó rendelkezései alapján. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként - figyelemmel az Mt. 63. § (3) bekezdésére - annak megállapítását kérte, hogy a II. r. alperesnél fennállott munkaviszonya 2013. március 31-ével megszűnt. A munkáltató személyében bekövetkező változás folytán ugyanis a gazdasági egységet átvevő munkáltató nem az Mt. hatálya alá tartozik.

Az I. r. alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, mivel állami költségvetési szerv, ezért csak közalkalmazottként lett volna foglalkoztatható, és a jogviszonya is ekként megszüntethető. A jogviszonyát azonban felmondással, és nem a Kjt. szerinti felmentéssel szüntették meg.

A II. r. alperest munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés idejére járó távolléti díj és késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az Mt. 63. § (2) bekezdés alapján. Az I. r. alperestől a jogviszony jogellenes megszüntetése következményeként az Mt. 82. §-a alapján (elhelyezkedésére tekintettel) elmaradt munkabér-különbözetet kért középarányos késedelmi kamattal növelt összegben a perben tartott első tárgyalás időpontjáig, ezt követő döntéshozatal esetén a 12 havi elmaradt bérének megfelelő kártérítést igényelt.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. A II. r. alperes a 2011. évi CXIII. törvény (a továbbiakban: Hvt.) 38. § (1) bekezdésére és a 40. § (1) bekezdésére hivatkozással állította, hogy munkavállalók foglalkoztatására is jogosult összhangban a megállapodás megkötésekor hatályos, a M.H. részletes bontású létszámáról szóló 106/2007. (XII. 3.) OGY határozat 1. pontjával. Az alperesek megállapodása az Mt. hatálya alá tartozó munkavállalókat foglalkoztatni jogosult munkáltatók között jött létre, így az nem semmis. A felperest és a munkakörét érintő, munkáltató

személyében bekövetkező változás 2013. április 1-jén hatályosult. Az átadó munkáltatót illető jogok és terhelő kötelezettségek 2013. április 1-jével az I. r. alperesre szálltak át.

Az I. r. alperes hivatkozása szerint az alperesek között az Mt. 36. § (1) bekezdés szerinti megállapodás alapján gazdasági egység átadására került sor. A felperes munkajogi státusza nem változott, változatlanul munkavállalóként foglalkoztatták tovább. Téves a felperes érvelése, miszerint egy katonai szervezet polgári személyi állománya kizárólag a Kjt. hatálya alá tartozhat. A Kjt. az 1. § (1) bekezdésben foglalt személyi szervei hatály rendelkezéseitől való eltérésre más törvénynek lehetőséget ad. Ez pedig a Hvt., amely a honvédelmi ágazatban lehetővé teszi [38. § (1) bekezdés, 40. § (1) bekezdés], hogy az I. r. alperes Mt. hatálya alá tartozó munkavállalókat alkalmazzon. Ezt tükrözi a 106/2007. (XII. 6.) OGY határozat is, valamint a 8/2013. HM KÁT. - HVKF. együttes intézkedés 4. pontja, valamint az I. r. alperes alapító okirata, melynek 14.c. pontja szerint az alperesnél többek között az Mt. hatálya alá tartozó munkavállalók állnak jogviszonyban.

A Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 3.M.217/2013/17. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, marasztalta az I. és a II. r. alperes perköltségében megállapítva, hogy a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli.

Megállapítása szerint a felperes a felmondás indokának valóságát és okszerűségét nem, csupán az odáig vezető folyamat jogszerűségét vitatta a keresetében. A felperes azonban jogszerűen nem hivatkozhatott arra, hogy az alperesek közötti megállapodás semmis, mert ehhez nem volt meg a perbeli legitimációja, jogi érdekét nem igazolta, a megállapodásból ugyanis hátrány reá nézve nem származott, mivel a jogviszonya, a munkaköre változatlan maradt, és a jogszerző ideje sem veszett el.

Utalt arra, hogy az érvénytelenség jogkövetkezményeit sem helyesen jelölte meg a felperes, mert részleges érvénytelenség esetén az Mt. 29. § (3) bekezdését kellene alkalmazni, nem pedig a felperes által kért Mt. 63. § (3) bekezdést. A felperesnek a Ptk. szabályaiba ütközés miatti semmisségre hivatkozása a pontos jogszabályhely megjelölése hiányában nem volt vizsgálható.

A bíróság megállapította, hogy az alperesek közötti polgári jogi megállapodás az Mt. VI. fejezete vonatkozásában jogszerű, és ennek alapján változás következett be a munkáltató személyében. Erre tekintettel az I. r. alperes jogszerűen foglalkoztatta tovább a felperest.

Az I. r. alperes az Mt. hatálya alá tartozó gazdálkodó szervezetnek minősülő költségvetési szervezet, és olyan hadrendi szervezet, amely nemcsak közalkalmazottakat, hanem munkavállalókat és katonákat is alkalmazhat. Ezért az Mt. 36. § (1) bekezdés alapján jogszerűen szálltak rá mint átvevő munkáltatóra a munkaviszonyból származó jogok és kötelezettségek a felperes vonatkozásában.

Az I. r. alperesnél 2013. április 1-jétől a felperes foglalkoztatása jogszerű volt, a felmondás indoka pedig valós és okszerű.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Balassagyarmati Törvényszék 15.Mf.20.020/2014/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte felperest az I. és a II. r. alperes fellebbezési perköltsége megfizetésére, megállapította, hogy a fellebbezési illetéket az állam viseli.

A törvényszék az elsőfokú bíróság által levont jogkövetkeztetéssel mindenben egyetértett. A helybenhagyó ítélete az 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdésén alapult.

Kiemelte, hogy a Hvt. és a 106/2007. (XII. 3.) OGY határozat alapján az I. r. alperesnél lehetőség volt az Mt. hatálya alá tartozó munkavállalók foglalkoztatására. A felperes az alperesek közötti megállapodást perbeli legitimáció hiányában nem vitathatta. Az alperesek a megállapodás megkötésekor, a felperes jogviszonyának megszűntetésekor a központi előírásoknak (a HM

közigazgatási államtitkárnak és a Honvéd Vezérkar főnökének 8/2013. (HK.3.) HM KÁT-HVKF együttes intézkedése (3-5. pontja) tettek eleget.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezésével a jogalap tekintetében a keresetének történő helytadást, az összecszerűség vonatkozásában az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte az alperesek perköltségben marasztalásával.

Hivatkozása szerint a jogerős ítélet a Kjt. 1. §-ában, 20. §-ában, 30. §-ában, 30/A. § - 30/C. §-ában, az Mt. 63. § (3) bekezdésében, 82. §-ában foglaltakat sérti, és tévesen értelmezték a bíróságok a Hvt. 38. § (1) bekezdése, és a 40. § (1) bekezdése rendelkezéseit.

Előadta, hogy az I. r. alperes alapító okirata szerint költségvetésből fenntartott szervezet, amely a M.H. hadrendjébe tartozik. Erre tekintettel a Kjt. 1. §-ában foglalt személyi hatály kiterjed rá, így az I. r. alperes munkavállalói közalkalmazottak, és jogviszonyukra a Kjt. rendelkezései az irányadóak. Utalt arra, hogy az alperesek megállapodása a megtámadásához szükséges jogi érdekét tartalmazza mindkét alperes vonatkozásában. A megállapodás érvénytelensége megállapításának azonban a per eldöntése szempontjából nincs jelentősége, csak annak, hogy a honvédelmi miniszter által kezelőként kijelölt szerv a Kjt. vagy az Mt. hatálya alá tartozik-e. A megállapodás tartalmával szemben ugyanis a törvényi szabályozást kell alkalmazni.

A Hvt. 40. § (1) bekezdése csak felsorolja azokat az állománykategóriákat, amelyek a honvédségnél előfordulnak. E § értelmezésénél a 38. § (1) bekezdésre is figyelemmel kell lenni. A honvédség keretébe beletartozik ugyanis a minisztérium is, amelynek személyi állománya nemcsak kormánytisztviselőkből, hanem az Mt. hatálya alá tartozó munkavállalókból is áll. A Hvt. 40. § (1) bekezdés a honvédség közigazgatási szerveinél foglalkoztatott fizikai munkakörű munkavállalókra vonatkozik, nem érinti a Kjt. 1. §-ában szabályozott személyi hatályt. Az I. r. alperes állami költségvetési szerv, ezért a Kjt. hatálya alá tartozik. Erre tekintettel a II. r. alperessel szembeni kereset jogalapja az Mt. 63. § (3) bekezdésén alapul.

Az I. r. alperes tehát a Kjt. hatálya alá tartozik, így a Kjt. szabályai vonatkoznak rá, ezért a felperesnek az I. r. alperesnél megszűnt jogviszonya is csak közalkalmazotti jogviszony lehet, a megszüntetésre a Kjt. szabályai az irányadók, mely rendelkezéseket az I. r. alperes megsértett.

A II. r. alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását, a felperes perköltségben marasztalását kérte. Hivatkozása szerint a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítélet a bírói gyakorlattal összhangban áll.

Álláspontja szerint a Kjt. 1. §-a szerint külön törvényi felhatalmazás alapján működhetnek olyan költségvetési szervek, amelyek az átadott foglalkoztatottakkal nem közalkalmazotti jogviszonyt létesítenek. Erre az I. r. alperesnél a Hvt. 38. § (1) bekezdés, 40. § (1) bekezdés alapján a 106/2007. (XII. 6.) OGY határozat 1. pontjával összhangban került sor a felperes esetében figyelemmel az I. r. alperes alapító okiratának 14. pontjára.

Az I. r. alperest a II. r. alperessel a megállapodás megkötésében és a munkavállalók Mt. 36. §-a alapján történő átadás-átvételében jogszabály vagy egyéb munkaviszonyra vonatkozó szabály nem akadályozta, ezért az Mt. 66. § (3) bekezdésbe való ütközése a polgári jogi megállapodásnak nem értelmezhető. Az Mt. 2. §-ában rögzített személyi hatályra vonatkozó rendelkezés, illetve az Mt. 33. §-a szerinti munkáltatói fogalmat meghatározó szabályozás sem tesz különbséget a munkáltatók között attól függően, hogy gazdasági társaságként, vagy költségvetési szervként, vagy más formában működnek. Az eljáró bíróságok helytállóan foglaltak állást arról, hogy az alperesek közötti megállapodás jogszerű, de a Pp. 123. §-ához kapcsolódóan kialakult bírói gyakorlat (BH1991. 107.) alapján a felperes nem is hivatkozhat jogszerűen a megállapodás semmisségére perbeli legitimáció hiányában.

A felperes keresete valójában az Mt. 36. § (1) bekezdés alkalmazása elleni tiltakozás, azt

sérelmezi, hogy a jogügyleten alapuló gazdasági egység átvételét követően a foglalkoztatás munkaviszonyban történt.

A II. r. alperes felülvizsgálati eljárásban csatolt előkészítő iratában a Pp. 157. § a) pontja, 158. § (1) bekezdése szerint - hivatkozással a Pp. 130. § (1) bekezdés h) pontjára - utalt arra, hogy a felperes az átszállást kifogásoló kereseti kérelmét az Mt. 287. § (1) bekezdés b) pontja alapján elkésetten terjesztette elő, mert erre 2013. április 30-áig lett volna lehetősége.

Az I. r. alperes a felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban történő fenntartására irányult helyes indokaira tekintettel.

Érvelése szerint a felperes nem adta indokát annak, hogy a Kjt. 1. § (1) bekezdése az I. r. alperes esetén miért nem alkalmazandó. Hangsúlyozta továbbá, hogy az Mt. 2. §-a a személyi hatályából nem zárja ki a költségvetési szerveket. Az I. r. alperes mind az Mt., mind a Kjt. hatálya alá tartozó munkavállalót foglalkoztathat.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 272. § (2) bekezdés alapján a felülvizsgálati kérelemben a megsértett jogszabályhely pontos megjelölésével kell előadni azt, hogy a felülvizsgálni kért határozat megváltoztatását a fél milyen okból kívánja. A Kúria a felülvizsgálati kérelemnek csak azon részeit bírálhatja el, amelyek a jogszabálynak megfelelnek (BH1995. 99. 2.). Ezért a Kjt. 30/A-30/C. § rendelkezéseinek megsértésére történő hivatkozást az indokolása hiánya folytán nem vizsgálhatta.

A Pp. 275. § (2) bekezdés alapján a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül. A II. r. alperes felülvizsgálati kérelemmel, csatlakozó felülvizsgálati kérelemmel nem élt, ezért a kereset elkésettségére történő hivatkozását a Kúria nem vehette figyelembe.

A perben eldöntendő jogkérdés az volt, hogy az alperesek által az Mt. 36. § (1) bekezdésre alapítottan kötött megállapodás következményeként jogszerűen került-e sor a felperes I. r. alperesnél munkaviszony keretében történő foglalkoztatására, majd a munkaviszonya felmondással történő megszüntetésére.

Az I. r. alperes alapító okirata (irat) 1. pontja szerint a M.H. hadrendjébe tartozó költségvetési szerv.

A Kjt. 1. § (1) bekezdése alapján a költségvetési szerveknél foglalkoztatottak - törvény eltérő rendelkezése hiányában - közalkalmazotti jogviszonyban állnak, és rájuk a Kjt. tárgyi hatálya terjed ki. Ezért a felperes keresete alapján jogszerűen vizsgálták az eljáró bíróságok, hogy az I. r. alperes rendelkezett-e törvényi felhatalmazással ahhoz, hogy az alapító okirata 14. pontjában foglaltak szerint a munka törvénykönyve hatálya alá tartozó munkavállalókat munkajogviszony keretében foglalkoztasson.

Az I. r. alperes alapító okirata szerint jogi személy költségvetési szerv, önálló állománytáblával rendelkező, dandár jogállású katonai szervezet, állománya a M.H. költségvetési létszámkeretéből a M.H. önálló állománytáblás szervezetek és szervek részére biztosított létszámkeretbe tartozik.

Az I. és a II. r. alperes közötti megállapodás megkötésekor hatályos Hvt. 38. § (1) bekezdése szerint a honvédség szervezeti felépítését a honvédelemért felelős miniszter által vezetett minisztérium, a honvédelemért felelős miniszter közvetlen alárendeltségébe tartozó, valamint a honvédség hadrendje szerinti szervezetek összessége képezi. Az egyes honvédségi szervezetek konkrét feladatait jogszabályok, közjogi szervezetszabályozó eszközök, valamint a belső rendelkezések határozzák meg.

2013. május 20-áig a 106/2007. (XII. 6.) OGY határozat, majd ezt követően a 35/2013. (V. 16). OGY. határozat rendelkezett a M.H. részletes bontású létszámáról, amelyek a kormánytisztviselő, közalkalmazott és munkavállaló állománycsoport létszám-előirányzatát is tartalmazzák, valamint

előírást arról, hogy az össz-létszámkereten belül -szükség esetén- átcsoportosítások is végrehajthatók (előbbi a 4. pontban, utóbbi a 3. pontban).

A fenti állománycsoportot e határozatok a Hvt. 40. § (1) bekezdésben foglaltaknak megfelelően tartalmazzák. E törvényi rendelkezés szerint a honvédség személyi állománya tényleges szolgálatot teljesítő katonákból, kormánytisztviselőkből, közalkalmazottakból és a Munka törvénykönyve hatálya alá tartozó munkavállalókból, valamint hadkötelesekből áll.

Fenti rendelkezésekből következően tehát a honvédség szervezetrendszerén belül az OGY határozatban meghatározott létszámban és arányban foglalkoztathatók a tényleges állomány tagjain kívül kormánytisztviselők, közalkalmazottak és az Mt. hatálya alá tartozó munkavállalók.

A Hvt. 52. § (1) bekezdése szerint intézkedésben állapíthatók meg - többek között - a katonai szervezetek működési rendjének és a személyi állomány mindennapi tevékenységének általános rendezést igénylő kérdései, ha azokat jogszabály vagy közjogi szervezetszabályozó eszköz nem rendezi.

A Hvt. 52. § (1) bekezdés felhatalmazása alapján született a 8/2013. (HK.3.) HM KÁT-HVKF együttes intézkedés a protokoll, rekreációs, kulturális és nemzetközi utazásszervezési feladatokat ellátó szervezetek átalakításával összefüggő feladatok végrehajtásáról. Ez tette lehetővé a b.H.Ü. működtetése érdekében az I. r. alperes részéről az Mt. 36. § (1) bekezdés szerint történő szolgáltatás és gazdasági tevékenység átvételét, valamint az I. r. alperes állománytáblája helyesbítő ívének kiadását.

Az Alaptörvény 45. cikk (5) bekezdés alapján sarkalatos törvénynek minősülő Hvt. a honvédség szervezetére, működésére és személyi állományára vonatkozóan a fenti rendelkezéseivel eltérő szabályozást tartalmaz a Kjt. 1. § (1) bekezdésében foglalt személyi hatály előírásai alól.

Mindezek alapján nem ütközött a Kjt. 1. § (1) bekezdésébe és az Mt. 36. § (1) bekezdésébe az I. és a II. r. alperes- nek a felperes munkaköri feladatainak az I. r. alperesnél munkaviszonyban történő ellátásáról szóló megállapodása, a felperes munkaviszonyban történő foglalkoztatása. Ezért az Mt. 63. § (3) bekezdés alkalmazhatóságára alap nélkül hivatkozott a felperes.

A felperes a perben nem vitatta, hogy az I. r. alperes jogosult volt a központvezetői munkakör katonai beosztásá történő minősítésére, továbbá hogy a helyette felajánlott munkakört nem fogadta el, ezért az I. r. alperes az Mt. 64. § (1) bekezdés b) pontja és 66. § (2) bekezdés jogszerű alkalmazásával szüntette meg a munkaviszonyát felmondással.

A fentiek alapján a felperes alperesekkel szemben előterjesztett megalapozatlan keresetét jogszerűen utasították el a bíróságok, így a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Kötelezte a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján a pereszes felperest az alperesek felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére jogtanácsosi munkadíjként.

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes munkavállalói költségkezdvezményére tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. § alapján az állam viseli.

Budapest, 2015. június 10.

Dr. Tallián Blanka s. k. a tanács elnöke

Dr. Hajdu Edit s. k. előadó bíró

Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s. k. bíró